

Arrest

nr. 135 866 van 6 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december van 14 april 2014 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 14 april 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december van 14 april 2014 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 14 april 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 april 2014.

2. Over de ontvankelijkheid / Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van 62 van de vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

In het kader van artikel 3 van het EVRM beperkt de verzoekende partij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar zij enig verband met haar persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Zij verwijst slechts algemeen naar de situatie in Nigeria en naar een krantenartikel, dat zich in zeer algemene bewoordingen uitspreekt over de toestand in Nigeria, en toont daarmee niet aan dat in haar hoofde sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Zodoende maakt zij zulke schending niet aannemelijk.

Aangaande artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot te stellen dat zij een hechte band heeft met haar minderjarige kinderen en tot een theoretische uiteenzetting aangaande het begrip ‘gezin’ en verwijzingen naar rechtspraak met betrekking tot voormeld artikel 8. Nergens zet zij echter uiteen op welke manier de tweede bestreden beslissing dit

artikel precies zou schenden. Bijkomend kan erop gewezen te worden dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De verwijzing naar het tweede lid van voormeld artikel 8 is dan ook niet dienend. Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen hinderpalen aanvoert, laat staan aantoon. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang.

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van 62 van de vreemdelingenwet, maar beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting, zonder deze op de concrete motivering van de eerste bestreden beslissing te betrekken. Zodoende maakt zij een schending van voormelde bepalingen niet aannemelijk.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, in een tweede middel de schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband kan verwezen worden naar hetgeen ten aanzien van beide artikelen hoger werd gesteld. Bijkomend dient te worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing op artikel 8 van het EVRM wordt ingegaan. Artikel 3 van het EVRM of de situatie in Nigeria werd door de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet naar voren gebracht, zodat hierop dan ook niet ingegaan kon worden. Een schending van voormelde artikelen 3 en 8 wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Beide middelen lijken ongegrond."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 8 oktober 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 6 oktober 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP wijst op de schriftelijke procedure en stelt dat het in casu gaat over een man van Nigeriaanse nationaliteit, vader van 2 kinderen die over een verblijfsvergunning van onbeperkte duur beschikken en hier school lopen, een terugkeer van de vader zonder kinderen maakt een schending uit van artikel 8 EVRM.”

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 8 oktober 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar de schriftelijke procedure, volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 6 oktober 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aangeeft dat de kinderen van de verzoekende partij hier schoollopen en de terugkeer van de vader zonder kinderen een schending van voormeld artikel 8 van het EVRM uitmaakt, dient er op te worden gewezen dat de kinderen van de verzoekende partij vooreerst niet het voorwerp uitmaken van het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing. Daarnaast toont de verzoekende partij met deze loutere bewering niet aan dat dit element een hinderpaal is voor het verderzetten of uitbouwen van een gezinsleven in het land van herkomst. Voor het overige werd hierboven reeds vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van de middelen uit het verzoekschrift zodat het geheel van haar betoog ter terechtzitting op generlei wijze afbreuk doet aan de beschikking.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten.

De verzoekende partij heeft geen ontvankelijk/gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET